



П. П. Славейков е роден на 17 януари 1827 год. в Търново. Изминали сж се отъ тогана години, случки и събития, които въ указани частъ прозвѣнать приключванетоъ 100-годишния пѣтъ на тѣхъ бележката за българския народъ дата

П. П. Славейковъ — „*силъ на клетя страна, въ времена най усилена роденъ*“. Знаеда едно изгрята е въ този день надъ родното страна. Какъвъ безценнѣ даръ!

— Сърцето ми, сърцето ми
Туль не е горело
То е лепо, то е тѣло
Горе на Балкана.

Презъ тѣтъ е минало свой пѣтъ сърцето на поета когато е доблинвало ройното му мѣсто. Презъ тѣтъ е възело то и своя пѣтъ нѣтъ вечността.

Знаемъ нѣтъ обичното мѣсто на поета: Балканы, гори, зефиръ, прохладенъ, вояи, среброструни и неизгасило пламѣне на сапо огнища.

П. П. Славейковъ е обходилъ всички кѣлчата на своето отечество, борещъ за правдини, свѣтъ на родното слово, нис го видѣние и въ чужбина — въ Цариградъ. Въ него се очертаватъ предприемчивостъ и решителностъ.

„И сърце попитахъ отъ баба“

Тръбна — Търново — Плевенъ — Враца — Берковица — Видинъ — Ломъ — Цариградъ — Ст. Загора и други още белѣзани и небелѣзани мѣста. — Ставлятъ на поета въ тѣтъ сж обрѣдени съ грижи, трудъ, стрелани и никаква награда и никаква утеха.

— „И и днесъ другаря сладколасно
Съ възень срѣщамъ Махъ, черно зло
Твоа другъ сподѣтя и въсвѣсно
Той се мада болящъ ни зеголо...
Жиденъ посѣдъ мате нѣтъ гори
Брадъ оми ми гъми злобо отворенъ.“

Дълбоки следи сж оставили стѣжничѣ на дѣдо Славейковъ. Да се предлочимъ предъ неговата памет!

Вече сто години рѣзиди нѣтъ сегашнитѣ дни отъ 30 XI 1827 г.

Сиракъ — съ трудъ и постоянство научилъ четмо и писмо, на 16 годишна възраст дѣскалъ, въздигналъ девиза — „ночко презъ народа, искико за народа“, публицистъ, поетъ, борець и стоникъ, на 3 яули 1895 год. наса, по 9 септемвѣтъ, сждбата турки край на земното му битие.

Изъ стихотворение „СЪЛЗА“

Синъ на клета страна,
Сиромашъ, въ времена
Най-усилени роденъ,
Бѣхъ отъ всички презрѣнъ —
На свѣтътъ отчуждено живѣяхъ.

Отъ дете въ пелени
И до тѣтъ младини,
На тѣга всѣки день,
Всѣки день нажаленъ
За животь на свѣта не милѣяхъ.



НЕ СЛАВИ МОЙТА МУЗА . . .

Не слави мойта муза
Лѣжни гледъ —
На гиздави одежди,
Които предъ простацитъ невежди
Показватъ говедаря кметъ,

Немога азъ за вѣтъръ никого да галъ
Ималъ билъ нѣкой си пари,
Или се съ дреки косери, —
Затуй не ще му позакваля,
Какъвъ си ти, що си не питамъ,
Ни дали си отъ знатенъ родъ:
Достоенъ ли си? — Тѣй почитамъ.
Въ прахъ предъ кумиръ се не
повелямъ,

Ни за угода пѣкъ захвелямъ;
Добра е на гледъ
И тиква на плетъ . . .
Да видимъ, я какво си сторилъ?
Неправилъ ли си добрина
На наша клета бацина,
Катъ си се тѣй додѣлъ и ококорилъ?..
Имотъ и празенъ салтанатъ
Простаци само блазни.
На менъ сж тѣ умразни!
За мене добродетелни е най-богатъ
Магарето си е магаре,
Макаръ и носило пари съ товари:
Тамъ гдето трѣбва съ умъ да серещи,
То тамъ похлопва съ дълги си уши.

